

Opini3n y participaci3n

Els llibres de text a les llibreries

David Cases

PRESIDENT DEL GREMI DE LLIBRERS DE VALÈNCIA



► Juny és un més molt important per als llibreters. A la vegada que acaba un curs escolar, comença la campanya del llibre d'estudi per al proper curs. És un moment sumament important no sols per a les butxaques de les famílies en moments de crisi com l'actual, sinó també per al sector del llibre. Un sector molt vulnerable i vulnerat pel descens del consum, la mancança d'ajudes i la pirateria. Cada juny, els llibreters, els editors, l'Administració pública i les famílies s'adonen que a la Comunitat Valenciana tenim encara un greu problema no resolt com és un sistema de gratuïtat del llibre de text. Ara que tenim un nou govern al front de la Generalitat, cal més que mai intentar assolir amb urgència entre tots els actors involucrats (editors, llibreters, comunitat escolar, Administració pública, famílies...) un sistema valencià sostenible de gratuïtat del llibre de text per a que s'implante al curs acadèmic 2016-2017. Però mentre açò arriba cal fer front a l'actual campanya per al curs 2015-2016 amb una sèrie de mesures ciutadanes que ens permeta a tots paliar aquesta mancança.

El Gremi de Llibrers de València, junt a l'Associació d'Editors del País Valencià (AEPV) i la Fundació pel Llibre i la Lectura (FULL), hem llançat una campanya informativa al voltant del llibre educatiu i la seua comercialització. Amb l'eslògan «Els llibres d'estudi a les llibreries. Busca'ls, troba'ls, compra'ls» volem sensibilitzar als valencians i valencianes per a que perceben les llibreries com el canal natural de distribució dels llibres, el que compleix les lleis i les normatives del comerç. Adquirir els llibres de text mitjançant les llibreries, no sols reforça el teixit comercial local, amb llocs de treball de qualitat, sinó que ofereix un servei més professional de gestió de les reserves de llibres, devolucions i possibilitats de finançament, que no es poden aconseguir en altres llocs.

L'existència de diversitat en l'edició de llibres i de llibreries als nostres barris i pobles és fonamental per a garantir la diversitat cultural i l'accés a la cultura de tots els ciutadans. La supervivència de moltes llibreries està condicionada, en gran mesura, a la venda del llibre de text i materials didàctics per a l'ensenyament, per la qual cosa és fonamental el compliment, per part de tots, de les condicions legals i comercials que regulen la venda de llibres. Entenem que en aquests moments l'estalvi econòmic a l'hora de comprar els llibres de text és un element determinant en les decisions de moltes famílies, però reivindicuem el legítim dret dels professionals llibrers per exercir el nostre ofici sense intrusisme comercial ni pràctiques de competència deslleial.

Des del Gremi de Llibrers de València volem manifestar la nostra defensa incondicional a l'accés universal al llibre educatiu. Des del gremi treballem per a proposar a la Generalitat Valenciana, junt a l'Associació d'Editors del País Valencià, un model d'ajudes a les famílies que garantisca l'accés universal i en igualtat de condicions a l'educació per tots el xiquets i xiquetes valencianes. No hem de caure

La caja negra



en certs errors de concepció. El llibre mai és una despesa, sinó una inversió en el futur del nostre fills i del nostre país. Aquesta és una màxima fonamental.

El Gremi de Llibrers de València està d'acord amb la creació de bancs de llibres, sempre que aquesta pràctica estiga regulada i programada tenint en compte la viabilitat del sector del llibre i no vaja en contra del que està establert a la Llei del Llibre. Entenem la gestió de les AMPA en la compra de llibres per a facilitar unes millors condicions a les famílies, però estem en contra de la venda directa sense complir les normes que regulen el comerç i amb les conseqüències laborals, fiscals i tributàries que se'n deriven. La venda directa sense complir amb aquests requisits crea desigualtat i competència deslleial davant les llibreries. El llibre és una eina de desenvolupament personal i les llibreries som agents culturals dels nostres barris i dels nostres pobles.

L'orgull de ser aldeà valencià

Lluís Mesa i Reig

CRONISTA OFICIAL D'ESTIVELLA



► Cada dia es deprén alguna cosa nova. Evidentment ningú està en possessió de la veritat absoluta i allò que sembla evident per a alguns acaba per considerar-se estrany i negatiu per a uns altres. Eixa és la raó per la qual el discurs de la diputada **Carolina Punset** és una bona oportunitat per reflexionar-ne. L'estranya intervenció en el debat d'investidura del president de la Generalitat fa pensar que encara hi ha gent que no entén o no vol comprendre el que significà el valencià en el passat i sobretot en l'actualitat.

La llengua valenciana és producte d'una història i d'una manera de sentir. Cada vegada que s'empra no sols es pronuncia un so o s'escriu una lletra sinó que es manifesta una perspectiva insubstituïble de viure el món. És clar que la humanitat i el sentit universal de les persones, per damunt dels límits territorials, ens ha de fer caminar. Però fins allí sempre cal aplegar des dels pobles. Hem d'entendre que la superació de les desigualtats naix del reconeixement de les diferències. No ens hem d'averonyir els hòmens i les dones de pensar i parlar de manera diferent. La humanitat es farà integradora si assumim cadascú el que som. Així que el reconeixement del valencià com a llengua vehicular normal a l'escola o a la societat ens

fa rics en la manera de concebre un món millor.

La flama del valencià ha caminat sobrevivint a les adversitats. Eixa és la causa per la qual els sectors socials que més intensament han defés la integració de la llengua ho han fet des del trilingüisme. Aquells que creuen que el valencià ha de ser d'ús normal en l'escola són els que entenen que llengües universals com el castellà o l'anglès hi han d'estar molt presents.

L'esperit aldeà és aquell que no observa per damunt del seu melic. El que no comprén més que allò que veu i sobretot el que no s'interessa per mirar més lluny. Potser siga l'aldealisme el que naix de les paraules de la senyora Punset. Tal vegada si s'haguera preocupat per vore més enllà del que intuïx, la seua participació en un debat tan important haguera estat diferent. Però mentrimentres la diputada pensa en si és encertat tot el que ha dit, són molts els que ens sentim part d'una aldea pròpia des de la qual n'estimem una global i solidària. Considerem que des de la nostra llengua ens podem retrobar amb llengües més globals.

En definitiva, els que pensem en valència són els que ens preguntem, com escrigué **Benedetti** i pronunciar a les Corts Punset: «Què passaria si trencarem les fronteres i avançarem?» Potser el nostre error és no haver-li obert els ulls a esta diputada perquè ens veja correctament o que tal vegada ella els ha tancat intencionadament. Així que ara per ara per a molts ser aldeans valencians és una manera de considerar-se més globals. Tant de bo Punset ho entenga algun dia.

El efecto griego

Abel Ros

SOCIÓLOGO



► **Alex Tsipras** està sudant la camisa para que **Merkel** y **Lagarde** pasen por el aro. Tanto es así, que su partido está entre la espada y la pared en esta encrucijada. Por un lado, lucha para seguir en Europa y, por otro, pelea para mantener sus promesas electorales. Seguir en Europa supondría aceptar los sacrificios impuestos por el FMI y afrontar una crisis de Gobierno. Mantener las promesas electorales implicaría el castigo de Merkel; la evasión de capitales y, la posible expulsión del chiringuito.

Muchos votantes de Podemos visionan con recelo la película helena, porque temen a que un hipotético gobierno de Pa-

blo Iglesias suponga para España un conflicto similar. Aunque las circunstancias no sean las mismas, lo cierto y verdad, es que a la troika parece que lo único que le preocupa es la macroeconomía: las cuentas agregadas, el gasto público, el déficit, la inflación, la prima de riesgo y la deuda pública, entre otras. Por ello, por mucho que la izquierda *le saque los dientes* a Bruselas, los ratones tienen la batalla perdida en la jaula de los leones. El conservadurismo alemán tiene cogida la sartén por el mango. Lo que es bueno para los débiles —Grecia, Portugal y España— es malo para Merkel, y viceversa. Mientras el neoliberalismo sea el modelo ideológico que gobierne Europa, los partidos *contracorriente* serán criminalizados por los dictámenes de siempre.

Aunque algunos griegos quieran salirse del euro, no sabemos si es peor el remedio o la enfermedad. No lo sabemos, porque Grecia es un enfermo terminal conectado a una máquina artificial. Fuera de la eurozona, Grecia sería la nueva Cuba de Europa. Un país con una moneda insignificante, sin atracción inversora y con una deuda galopante que la sepultaría en los túneles de África. A las instituciones acreedoras tampoco le interesa que caiga Grecia, porque ello supondría un desplome de los mercados bursátiles así como un éxodo de capitales ante la desintegración económica. Por ello, aunque no haya habido —hasta el momento— un acuerdo de mínimos entre Syriza y Europa, lo habrá tarde o temprano porque ambas partes son necesarias para la solución del problema.

Si Tsipras consiguiera renegociar la deuda, aminorar los sacrificios y continuar en el euro, entonces, y solo entonces el partido de **Pablo Iglesias** sacaría rédito del asunto. Lo sacaría porque lo que no consiguió **Hollande**, ni **Zapatero**, lo habría conseguido el *populismo*. Algo formidable para Podemos y nefasto para los socialistas. Nefasto, porque el éxito de Tsipras demostraría que ZP no luchó lo suficiente ante los dictámenes de Merkel. Y demostraría que si lo hubiera hecho quizás hoy el sino de la historia sería diferente. Si ganara Tsipras, traería efectos colaterales para **Rajoy** y los suyos porque se pondría en evidencia que *quien no llora, no mama*. Y Rajoy ha llorado bien poco ante los abusos de Bruselas. Si no ganara Tsipras y Europa se saliese con la suya; si continuara la política sin escrúpulos y el desmantelamiento del Estado del Bienestar; Podemos sería *carne de cañón* en las próximas generales. Lo sería porque el efecto griego demostraría que quien manda en Europa son los mercados, por mucho que algunos digan lo contrario. Atentos.